

aar. Det henstilles derhos, om der ikke var Anledning til at aabne Adgang til personligt Lønningstillæg for Fuldmægtige af 2den Lønningsklasse.

Til Lovforslagets § 3.

Vi tillade os at henstille, om det ikke vilde være rigtigt, at samtlige Fuldmægtige — maaske efter en kortere Prøvetid — under Hensyn til den ansvarsfulde Stilling, de beklæde, fik kongelig eller i hvert Fald ministeriel Ansættelse.

Til Lovforslagets § 4.

Ordet „autoriseret“ i første Linie maa formentlig forstaas som „første Gang autoriseret“, thi det kan vel neppe være Tanken, at den Omstændighed, at vedkommende Fuldmægtig paa Grund af Chefskifte paa ny skal autoriseres, skal berøve ham hans Ret til vedblivende at privatisere.

Til Paragraffens 3die Stykke skulle vi anføre: Da Underretsdommerne ved Lov af 19. Februar 1861 gik over fra Lønning ved Sportler til faste Lønninger, blev der givet samtlige i Embedet værende Ret til, saa længe de forblev i det Embede, de da indehavde, vedblivende at oppebære Sportellønnen uanset Lønningsloven. Det kunde formentlig være rimeligt, at der i Analogi hermed indrømmedes de nu værende Fuldmægtige Ret til vedblivende at udføre private juridiske Forretninger for Betaling, saaledes at det blev udelukket, at en Fuldmægtig, der enten inden 1. April 1920 ikke har kunnet opnaa Embede eller som examinatus juris ikke kan faa et saadant, efter nævnte Dag eventuelt kom til at se sin paa lovlig Maade erhvervede Forretningsvirksomhed tilintetgjort og til derved at lide et betydeligt Indtægtstab.

Med Hensyn til de i § 4 i sin Helhed indeholdte Bestemmelser maa vi indtrængende gøre opmærksom paa: Den Ret til vedblivende for Betaling at udføre private Forretninger, som gives visse Fuldmægtige, burde dog vist rettelig tillægges alle nu ansatte Fuldmægtige. Det maa erindres, at vel vilde det være haardest for de Fuldmægtige, der nu sidde inde med ret betydelige Virksomheder og deraf gaaende Indtægter, om Retten gik tabt for dem, men de allerfleste Fuldmægtige have dog i sin Tid, da de modtog Ansættelse, søgt saadan i Haabet om og med Udsigt til, at der før eller senere vilde blive en Adgang til en Plads, i hvilken de ved Udførelsen af private juridiske Forretninger kunde skaffe sig en økonomisk betrygget Stilling, og have netop med denne Udsigt for Øje — en Udsigt, der ved Tilsagn fra vedkommende Underretsdommer ofte var mere end en Mulighed — beholdt ret underordnede og lavt lønnede Pladser.

Foruden de 132 „Førstefuldmægtige“ findes ca. 180 Anden-, Tredie- o. s. v. Fuldmægtige. Men det er saa langt fra, at disse sidstnævnte alle ere ganske unge; ifølge den af vor Forening i 1908 udgivne Fortegnelse over Fuldmægtige er det kun ca. 45, der have taget juridisk Eksamen i Løbet af de sidste 3 Aar; af Resten have ca. 75 taget Eksamen for 3 til 10 Aar, ca. 40 for 10 til 20 Aar og ca. 20 for over 20 Aar siden. De fleste af disse Fuldmægtige ere ikke privatiserende, og for dem betyder Loven, om den gennemføres, en stor Skuffelse og mere end det, idet den foran omtalte, ofte meget berettigede Forventning om at opnaa en Plads som privatiserende Fuldmægtig har afholdt dem fra at søge anden Ansættelse eller Livsstilling, hvilket de nu maaske paa Grund af Alder eller Familieforhold ville være afskaarne fra. Det synes derfor rimeligt, om Retten til for Betaling at udføre private juridiske Forretninger blev tillagt enhver ved Lovforslagets Forelæggelse den 5. Marts d. A. autoriseret Fuldmægtig som en personlig Ret, saaledes at den f. Eks ogsaa medfulgte ved vedkommende Fuldmægtigs Ansættelse hos en anden Underretsdommer; alt dette dog kun under den selvfølgelige Forudsætning, at han opretholdes i sin Stilling af vedkomende Retbetjent. Skulde dette ikke kunne opnaas, tør vi maaske pege paa, at Lovforslagets Tekst om de Fuldmægtige, der nu for Betaling udføre private juridiske Forretninger, formentlig maa forstaas saaledes, at ikke blot de Fuldmægtige, de saakaldte „Førstefuldmægtige“, der udelukkende eller saa godt som udelukkende have